Ο ΞΕΝΙΣΤΗΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Περί ηγεμονίας πρόκειται, λέγανε και γράφανε πολλοί, αναφερόμενοι στην εκλογική νίκη του Μητσοτάκη και μάλιστα, αρκετοί «επεκτείνουν» αυτή την ηγεμονία του Μητσοτάκη και στα αποτελέσματα των εσωκομματικών εκλογών του Σύριζα με την επικράτηση του Κασσελάκη. Έχουν απολύτως δίκιο. Να προσθέσουμε ότι αυτή η ηγεμονία είναι ακραία επιθετική και ήρθε για να μείνει. Η εικόνα των 3θάρηδων στα εκλογικά κέντρα του Σύριζα να γράφονται μέλη και να κουβαλάνε και τους παππούδες τους, προκειμένου να ψηφίσουν Κασσελάκη μπροστά στα έκπληκτα μάτια των μπρεζνιεφικών στελεχών του σύριζα, είναι ενδεικτική. Η αριστερά παραδόθηκε άνευ όρων στον ξενιστή της, που σαν το σαράκι έφαγε τον «δημοκρατικό συγκεντρωτισμό» και τα άλλα κόλπα της αριστερής παγωμένης ιεραρχίας.

Ακόμη και μια κλειστή, ιδεολογική ομάδα, από όπου κι αν προέρχονταν, να έκανε εκλογές ανοικτές, τα ίδια θα συνέβαιναν. Η εισβολή του κόσμου στο εσωτερικό της ομάδας θα ξερίζωνε την παραδοσιακή ψυχή της ίδιας της ομάδας. Ας μην τολμήσει να κάνει κανένας αυτό το πείραμα αν δεν θέλει να χάσει θεσμισμένους ρόλους και όποια προνόμια. Είπαμε, αυτή η ηγεμονία είναι επιθετική. Εμείς θα σου πούμε ποιος είναι αριστερός, ποιος είναι αναρχικός ποιος είναι δεξιός και όχι όποιος τον παριστάνει. Σωστό, όμως, δεν είναι αυτό; Άλλη κουβέντα αυτή, ας επανέλθουμε στην ηγεμονία.

Σε πολιτικό επίπεδο, σωστές είναι οι αναλύσεις περί ηγεμονίας αλλά είναι η μισή αλήθεια. Τα πράγματα είναι πιο σοβαρά και ο Μακιαβέλι μαζί με τον Γκράμσι δεν θα επαρκούσαν να μας καλύψουν απολύτως, διότι δεν πρόκειται για ηγεμονία ηγεμόνος, ούτε για ιδεολογική ηγεμονία, αλλά για κάτι βαθύτερο, σταθερότερο και μακροπρόθεσμο, για να μην πούμε για κάτι τελειωτικό, τουλάχιστον όσον αφορά κάθε προγενέστερο και της στιγμής ακόμη που ήδη περνάει και φεύγει τώρα.

Στην καθολική ρευστότητα που ζούμε, στα δυσδιάκριτα όρια του εφικτού, του ανέφικτου, του καλού και του κακού της αριστεράς και της δεξιάς, διεξάγεται η μάχη, όχι απλά για την πολιτική ηγεμονία, αλλά για την επικράτηση μιας οριστικής «κοινωνικής» ηγεμονίας, προκειμένου να αναδημιουργηθεί ο κοινωνικός δεσμός με νέους όρους.

Σε αυτή τη μάχη, ο Ρεαλισμός κερδίζει κατά κράτος έδαφος απέναντι στον νεορομαντισμό που τόση παπάρα διοχέτευσε, από την μεταπολίτευση τουλάχιστον, μέχρι να γκρεμιστεί στα μάτια και του τελευταίου φορέα του στις εκλογές του 2023, ενώ είχε αποσυρθεί από την βάση της κοινωνίας δεκαετίες τώρα.

Ο νεορομαντισμός, σαν μια δομή διασκορπισμένων ψεμάτων και νεκρών αφηγημάτων, απευθυνόμενος σε ακρωτηριασμένα συναισθήματα, δημιουργούσε έναν κόσμο θεαματικών ρόλων και κατόρθωνε να επιβιώνει για λόγους ανωτέρας βίας και όχι γι' αυτό που ήταν. Το μη είναι, γινόταν είναι και αναπαραγόταν ετσιθελικά, μιας και πήγαζε από συνολικά και ολοκληρωτικά μπαγκράουντ.

Ο νεορομαντισμός δεν ήταν ρομαντισμός, αλλά η διαφθορά του και η επιχειρηματολογία του ρηχή και άσχημη, ενώ παρίστανε τον βαθυστόχαστο και τον όμορφο. Παίρνοντας δύναμη από τον πραγματικό ρομαντισμό, φαινόταν Ταύρος στη δύναμη. Όμω,ς και ο ίδιος ο Ταύρος, όσο δυνατός και αν είναι, όταν πέσει σε τοίχο, σταματάει κάθε φιλοδοξία του. Έπρεπε να πέσουν στον τοίχο του Ρεαλισμού για να αντιληφθούν τι αυταπάτες και παραμυθάκια ήταν οι βρυχηθμοί τους.

Ρεαλισμός είναι η ηγεμονία, γιατί αυτός από τη φύση του απαντάει στα ζητήματα που προκύπτουν στον αισθητό δημόσιο χώρο της πολιτικής και της κοινωνίας.

Ποιος ρεαλισμός, όμως; Του Μητσοτάκη ή του Κασσελάκη; Ήδη, ο πρώτος, ο κυνικός και απονενοημένος ρεαλισμός του Μητσοτάκη διαγράφει μια τροχιά καταστροφής για όλη την κοινωνία και ό,τι περιβάλλει την κοινωνία. Ο δεύτερος, ο διαχειριστικός του

Κασσελάκη, την ίδια τύχη θα έχει. Και παρά την καταστροφική πορεία του, παραμένει ηγεμονικός.

Ρεαλισμός και αποκατάσταση του αισθητού σε συνθήκες ριζικού αθεϊσμού είναι η προοπτική που έχει επιλέξει ο σύγχρονος άνθρωπος. Αλλά, ρεαλισμός με νόημα, περιεχομενικός, με κέντρο τον άνθρωπο ως κοινωνικοϊστορικό όν, σε σχέση ισορροπίας με το φυσικό περιβάλλον. Αυτός είναι ο λόγος που οι εξεγέρσεις που έκαναν ήδη την εμφάνισή τους είναι ρεαλιστικές και όχι αφηγηματικές και ιδεολογικές. Κάπως έτσι θα είναι και οι επερχόμενες στην Ελλάδα.

Luther Blisset